

«El Senyor ha fet en mi meravelles»

El Magníficat de l'esperança

LOURDES : Tema pastoral per a l'any 2017

El santuari de Lourdes proposa als pelegrins d'aquest any 2017 seguir el camí obert per la 25a Diada Mundial del Malalt, que es va celebrar a Lourdes de manera extraordinària en l'aniversari de la seva primera celebració l'11 de febrer de 1993.

Som convidats a fixar la mirada de Maria en el patiment. Des dels primers moments de l'anunci de l'Evangelí, a Canà de Galilea, ella presenta a Jesús les necessitats dels homes i mostra als homes el camí de Jesús¹. Al llarg de tot el ministeri de Jesús, Ella l'acompanya amb la seva fe, manifestada al peu de la creu amb la seva presència: allà va rebre el deixeble com a fill seu (Jn 19, 26). L'hora de Jesús és també l'hora de la dona (Jn 16,21). Amb Ella, tot sofriment es converteix en dolor de part. Ella és la mare que rep i

transmet la gràcia de l'amor de Jesús crucificat-

Ella és la que es deixa veure per Bernadet en un forat fosc d'una roca dels Pirineus. Bernadet es troba en un camí sense sortida. Pot veure, allà al davant, una pila de llenya i ossos, precisament allò que ella ha anat a recollir, però també això li és inaccessible a causa de la freda aigua del canal. Aquest moment resumeix tota la seva existència fins a la data, condemnada al fracàs per la malaltia, la sequera i les pobres collites, la mala administració i la impossibilitat d'anar regularment a l'escola i a catecisme. Als 14 anys és una marginada, a la perifèria de Lourdes. Hagués pogut desaparèixer sense que ningú es preocupés

Però algú la va veure allà al fons del seu forat. Una jove “tan jove i tan petita com jo” dirà ella. Algú que se li assembla, que igual que ella, era

¹ Podem repassar el comentari de l'Evangelí de Canà en l'encíclica “Redemptoris Mater” del papa Joan Pau II (25 de març de 1987) núm. 21: Maria es posa entre el seu Fill i els homes en la realitat de les seves privacions, indigències i sofriments. Es posa “al mig”, és a dir fa de mitjancera no com una persona estranya sinó en el seu paper de mare. Un altre element essencial d'aquesta funció materna de Maria la trobem en les paraules dirigides als criats:” Feu tot allò que Ell us digui”. La Mare de Déu es presenta als homes com a portaveu de la voluntat del Fill.

insignificant als ulls dels homes, però que Déu va saber veure al fons de la Gruta: “Déu no veu com els homes, que veuen les aparences, el Senyor veu el cor” (1Sm 16,7)

Amb la seva mirada i el seu somriure, Maria comparteix amb Bernadet la joia del Magníficat, la fecunditat d'una vida visitada per Déu. Maria comparteix amb l'església la joia de sentir de nou “un soroll com una ràfega de vent”, l'alè de la Pentecosta, l'alè dels principis. “Em mirava com una persona que parla amb una altra persona” Existeixo per a algú. La mateixa joia de la Santíssima Trinitat, de les Persones divines que existeixen l'una per a l'altra.

***“M'has escollit portentosament, són admirables les teves obres”
(Sl 138)***

“Tu has creat el meu interior, m'has teixit en les entranyes de la mare.” (Sl 139, 13)

“No em rebutgis, doncs, al temps de la vellesa; ara que decau el meu vigor no m'abandonis” (Sl 71, 9)

“...tot allò que fèieu a un d'aquests germans meus més petits, a mi m'ho fèieu.” (Mt. 25, 40)

A Lourdes especialment, com al llarg de tot l'Evangelí i de la història de l'església, se'ns revela el rostre i la presència dels petits. Quan Maria diu, a la fi, el seu nom a Bernadet, es presenta com la Immaculada Concepció, la plena de llum, amb una claror que no li pertany, que li ve de més amunt, del mateix cor de Déu amor. Jo sóc la que no posa pals a la roda de l'amor, fins al punt que es pot trobar amb mi, que es pot fer carn amb mi. Maria va dir el seu nom el 25 de març, dia de la concepció de Jesús en el ventre de dona. No està sola a la Gruta. Una ecografia espiritual ens permet entrar en comunió amb la presència de Jesús al seu ventre.

Maria ens convida a desprendre'ns de les aparences per descobrir en l'interior dels cors l'omnipotència de l'amor que s'entrega. Ens convida, també, a treure'ns la cuirassa del nostre orgull i de les nostres pors, per deixar que brolli la font i redimir-nos davant del petit que ens dóna vida i ens obre les portes del Regne.

A Lourdes han vingut els pobres, els cossos malalts i els cor endurits per submergir-se en el bany de la misericòrdia

Maria Salus Infirmorum
Maria Refugium peccatorum
Maria Consolatrix afflictorum

En Maria Immaculada el Senyor ens mostra la criatura alliberada perfectament de la malaltia del pecat, capaç d'obrir un camí de gràcia a Bernadet, marcada per tota mena de discapacitats.

Lourdes es converteix en un lloc de curació per a les persones malaltes , un lloc de curació per als cors endurits pel pecat, un lloc d'esperança i de renovació d'una vida cridada a comunicar-se.

“Beneït sia Déu, Pare de Nostre Senyor Jesucrist, Pare de misericòrdia i Déu del consol. Ell ens ajuda en les nostres lluites fins al punt que nosaltres podem ajudar, en qualsevol lluita, als altres. Lourdes es converteix en un lloc de curació de les persones malaltes, un lloc de curació dels cors endurits pel pecat, un lloc d’esperança i de renovació d’una vida cridada a comunicar-se. “Beneït sigui Déu, Pare de Nostre Senyor Jesucrist, Pare de Misericòrdia i Déu del consol. Ell ens conforta en totes les nostres adversitats, perquè nosaltres mateixos, gràcies al consol que rebem de Déu, sapiguem confortar els qui passen alguna pena “ (2 Co 1, 3-4).

Amb Maria rebem l'alè de l'Esperit Consolador.

Maria, al magníficat, dona gràcies pel do de la vida que neix al seu ventre, es Déu mateix qui es compromet en aquest petit: *“S'alegra el meu esperit en Déu el meu salvador”(el meu Jesús)*. Des del ventre de la mare fins a la senectut, la vida és una meravella, és un do de Déu.

En tot l'Evangelí, i en la història de l'església, el Senyor actua guarint els malalts. I manifesta de forma especial la seva tendresa pel rostre de Maria, la mare que dona llum i obra sempre un camí fins arribar al peu de la creu, on resumeix, en Ella, tota la fe de l'Església. Ella és ***“Salus Infirmorum”*** (la salut dels malalts), qui acull i transmet el do de Déu, el do de la vida. Testimoni especial són les curacions de Lourdes des de l'època de les aparicions fins avui.

A Lourdes, igualment, Maria ***“refugium peccatorum”*** (refugi dels pecadors) demana pregar ***“pels pecadors”***. Fer penitència, menjar herba, rebaixar-se fins al nivell animal, al que arriba el pecador. Però enmig de la brutícia i del fang, brolla una font amagada, la font del baptisme que el Senyor mai no ha negat i que fa brollar de nou: font del perdó i de la misericòrdia. Lourdes és ***“l'oasi de misericòrdia”*** en què ha de convertir-se tota l'Església, lloc per al guariment dels cors pel poder del perdó. La penitència és l'expressió d'aquesta solidaritat en el camí de la renovació de l'esperit i del cor.

Finalment Maria ***“consolatrix afflictorum”*** (consol dels afligits) se'ns

ofereix com el millor fruit del Paràclit, del Consolador. Ella il·lumina el camí dels Apòstols cridats a comunicar aquest poder de consol que ells van experimentar i ser ells també consoladors. S'uneixen als qui ploren per les desgràcies de la creació, que Déu va voler molt bella i que no va reconèixer en el moment de la seva vinguda (Lc 19, 44) Però aquests plors expressen els dolors d'un part que encara dura. El pelegrí del consol es converteix en portador d'una nova vida, com diu Sant Pau (2 Co 1, 3-4)

Lourdes es l'únic lloc del món en què trobem una mena d'exposició dels més miserables, els malalts que normalment s'amaguen, aquells a qui normalment no volem veure, perquè ells ens mostren les nostres fragilitats, debilitats i discapacitats... Però a Lourdes aquestes ferides es converteixen en portes de llum per la gràcia d'una mirada que no jutja i que ens estima. El fruit de la nostra experiència de peregrinació podrà ser una renovació de l'esguard que aprenem a estimar i a donar la vida. Les Bernadets d'avui ens transmeten el reflex del somriure de Maria: els més pobres, els més fràgils ens fan veure com a "natural" la Vida de Déu, de Jesucrist.

De bon grat proposaríem el repàs, voluntari, dels capítols 8 i 9 de l'Evangelí de sant Mateu. Jesús baixa de la muntanya on ha proclamat la nova Llei, no una llei diferent a la de Moisès sinó la mateixa Llei portada a la plenitud pel do del seu amor i l'alè del seu Esperit. Jesús guareix els malalts per oferir al poble el sabor del bon vi, el millor que els podria oferir, la joia del perdó, que fa possible que Mateu, el publicà, guareixi de la pitjor de les malalties, la del diner: Jesús li va dir: *"Segueix-me"*. L'home es va aixecar i el va seguir. *"El metge, no el necessiten els qui estan bons, sinó els qui estan malalts. Aneu a aprendre què vol dir allò de: El que jo vull és amor, i no sacrificis. No he vingut a cridar els justos, sinó els pecadors."* (Mt 9, 12-13)

Amb Maria i Bernadet, donem gràcies pel lloc i el temps de la Misericòrdia. Els nostres cossos i els nostres cors es troben disponibles per l'obra de Déu, obra de guariment i de perdó, que se'ns confia per tal que l'anunciem i la difonguem.

Jesús caminava per ciutats i viles ensenyant a les seves sinagogues, anunciant l'Evangelí del Regne i guarint malalties i dolències. En veure la gent es compadia d'ells, perquè estaven esgotats i abandonats, com les ovelles que no tenen pastor. Aleshores digué al seus deixebles: *"La collita és abundant, però els segadors són pocs. Pregueu, doncs, a l'amo dels sembrats que hi envii més segadors."* (Mt 9, 35-38)

Camí del Magnificat, del guariment, del perdó i de la missió

- ***L'home es fixa en les aparences, Déu mira el cor***
Quines meravelles podria jo descobrir a la meua vida, en la meua història, en els meus voltants, si obrís els ulls del meu cor?
- ***On són per a mi les Bernadets d'avui dia?***
Cóm em faig present al costat dels més dèbils i dels més petits?
Cóm mirar el nen a punt de néixer o la persona que s'està morint?
- ***Maria, salut dels malalts.***
Salut del cos, salut del cor... Què significa, doncs, gaudir de bona salut?
He de demanar peticions de curació?
- ***Maria, refugi de pecadors...***
Quines complicitats amb la violència, amb la mort, puc identificar dins meu?
Quin camí de perdó voldria trobar obert?
A quin gest de penitència, de retorn a l'origen, em sento convidat?
- ***Maria, consol dels afligits.***
Sé rebre el consol que se m'ofereix quan les coses no van bé?
Quina joia de renovació se'm proposa?
- ***El miracle de Lourdes és un cor que es transforma?***
Quin consol, quina font de renovació estic cridat a compartir?
Quina missió tinc confiada actualment?

«És normal que Maria, Mare i model per l'Església, sigui invocada i venerada com a “*Salus infirmorum*” (Salut dels malalts). Com la primera i més perfecta dels deixebles del seu Fill, sempre ha mostrat, fent camí amb l'Església, una especial estima pels que pateixen. En la commemoració de les aparicions de Lourdes, lloc triat per Maria per manifestar el seu amor matern vers els malalts, la litúrgia es fa ressò oportunament del Magníficat, que no és el càntic d'aquells que sempre triomfen, dels que “tenen el vent de cara”; és més aviat la gratitud de qui coneix els drames de la vida, però confia en l'obra redemptora de Déu... Com Maria, l'Església és portadora, al llarg de la història, dels drames humans i del consol diví... Acceptat i ofert, compartit de forma sincera i gratuïta, el sofriment es converteix en un miracle d'amor...” (Benet XVI, 11 de febrer de 2010).

“El Magníficat és el càntic de l'esperança, el càntic del Poble de Déu que camina en la història.... L'Església també el canta i el canta a tot el món. Aquest càntic és especialment intens allà on el Cos de Crist pateix avui la Passió. On es troba la creu, nosaltres els cristians sempre hi trobem esperança. Si no fos així no seríem cristians. Per això m'agrada dir: no us deixeu prendre l'esperança. Que no us prenguin l'esperança perquè ella és una gràcia, un do de Déu que ens fa avançar mirant al cel. I Maria és sempre allà, al costat d'aquestes comunitats, d'aquests germans nostres, camina amb ells, pateix amb ells i amb ells canta el Magníficat de l'esperança (Papa Francesc, Homilia del 15 d'agost de 2013)
